

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/30/2024
Identifikačné číslo spisu:	8522010052
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8522010052.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného B. N. pre pokračovací zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 19. marca 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. decembra 2023, sp. zn. 8To/37/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. N. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 10. mája 2023, sp. zn. 8T/10/2022, uznal obvineného B. N. (ďalej len „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

„od presne nezisteného času najneskôr od roka 2008 až do mesiaca máj 2020, okrem obdobia od 28.06.2019 do 10.02.2020, kedy vykonával trest odňatia slobody a okrem obdobia od 22.6.2018 do 17.9.2018, kedy bol vo väzbe, v obci I. G., okres M. G., v priestoroch rodinného domu č. XXX, pod vplyvom alkoholických nápojov a tým zvýšenej agresivity, ako aj bez vplyvu alkoholických nápojov, opakovane bezdôvodne verbálne a fyzicky útočil na svoju manželku N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. G. č. XXX, okres M. G., verbálne útočil na svoju dcéru Mgr. W. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., M. G., svoju dcéru E. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. G. č. XXX, okres M. G. a do začiatku roka 2019 aj na svoju dcéru N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. G. č. XXX, okres M. G., s ktorými žil v spoločnej domácnosti, kde počas tohto obdobia manželku N. N. fyzicky napádal v nepravidelných intervaloch, a to tým spôsobom, že ju fackoval, jedenkrát ju v noci škrtil, pričom prestal až po tom ako prišla dcéra, hodil po nej nožik a iné predmety, ponížoval ju, pohrdavo sa k nej správal a vykrikoval jej, že zomrie, že mu to Boh povedal v spánku a že má vypadnúť z domu,

vyhodil ju zo spálne, opakovane ju vyhadzoval z domu, odopieral jej spánok, budil ju v noci, vulgárne jej nadával, čo poškodená pociťovala ako ťažké príkorie a strach, v dôsledku čoho sa u nej prejavila úzkostná depresívna porucha ľahkého stupňa - poruchy nálady, nespavosť, znížená fyzická aj psychická výkonnosť, pocity bezradnosti, somatický dyskomfort a dcéram Mgr. W. O. a E. N. do mája 2020 a N. N. ml. do začiatku roka 2019, kedy odišli zo spoločnej domácnosti, hrubo a vulgárne nadával, ponižoval ich, pohŕdavo sa k nim správal, svietil im v noci, budil ich v noci, búchal na dvere, všetko, čo spravili bolo podľa neho zle, kde toto konanie poškodené pociťovali ako psychické utrpenie a došlo u nich k oslabeniu ich psychickej odolnosti, pocitu vnútornej istoty a bezpečia a k zníženiu sebadôvery."

Prvostupňový súd uložil obvinenému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 39 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 4 § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd" alebo „odvolací súd") rozsudkom z 5. decembra 2023 sp. zn. 8To/37/2023 na podklade podaných odvolaní obvineného a prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa (ďalej len „prokurátor") postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil v trestnom rozkaze Okresného súdu Stará Ľubovňa zo 17. septembra 2018 sp. zn. 1T/111/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17. septembra 2018 celý výrok o vine, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad a obvineného uznal vinným z pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

1/ „od presne nezisteného času najneskôr od roka 2008 až do mesiaca máj 2020, okrem obdobia od 28.06.2019 do 10.02.2020, kedy vykonával trest odňatia slobody a okrem obdobia od 22.6.2018 do 17.9.2018, kedy bol vo väzbe, v obci I. G., okres M. G., v priestoroch rodinného domu č. XXX, pod vplyvom alkoholických nápojov a tým zvýšenej agresivity, ako aj bez vplyvu alkoholických nápojov, opakovane bezdôvodne verbálne a fyzicky útočil na svoju manželku N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. G. č. XXX, okres M. G., verbálne útočil na svoju dcéru Mgr. W. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., M. G., svoju dcéru E. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. G. č. XXX, okres M. G. a do začiatku roka 2019 aj na svoju dcéru N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. G. č. XXX, okres M. G., s ktorými žil v spoločnej domácnosti, kde počas tohto obdobia manželku N. N. fyzicky napádal v nepravidelných intervaloch, a to tým spôsobom, že ju fackoval, jedenkrát ju v noci škrtil, pričom prestal až po tom ako prišla dcéra, hodil po nej nožik a iné predmety, ponižoval ju, pohŕdavo sa k nej správal a vykrikoval jej, že zomrie, že mu to Boh povedal v spánku a že má vypadnúť z domu, vyhodil ju zo spálne, opakovane ju vyhadzoval z domu, odopieral jej spánok, budil ju v noci, vulgárne jej nadával, čo poškodená pociťovala ako ťažké príkorie a strach, v dôsledku čoho sa u nej prejavila úzkostná depresívna porucha ľahkého stupňa - poruchy nálady, nespavosť, znížená fyzická aj psychická výkonnosť, pocity bezradnosti, somatický dyskomfort a dcéram Mgr. W. O. a E. N. do mája 2020 a N. N. ml. do začiatku roka 2019, kedy odišli zo spoločnej domácnosti, hrubo a vulgárne nadával, ponižoval ich, pohŕdavo sa k nim správal, svietil im v noci, budil ich v noci, búchal na dvere, všetko, čo spravili bolo podľa neho zle, kde toto konanie poškodené pociťovali ako psychické utrpenie a došlo u nich k oslabeniu ich psychickej odolnosti, pocitu vnútornej istoty a bezpečia a k zníženiu sebadôvery,

2/ dňa 22.06.2018 v popoludňajších hodinách na pozemku pred rodinným domom s popisným číslom XXX v obci I. G., okres M. G., pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcom slovnom konflikte povedal svoje dcére N. N., trvalé bytom I. G. XXX, že voči nej použije nôž, pričom v ruke držal kuchynský nôž s čepeľou o dĺžke 13 cm namierený na ňu, ďalej obvinený toho istého dňa v čase okolo 18,00 hod v rodinnom dome XXX v obci I. G., najprv vulgárne nadával svojim dcéram E. N. a W. N., obe trvalé bytom I. G. XXX, v dôsledku čoho W. N. vybehla na dvor rodinného domu s úmyslom zavolať na políciu, na čo obvinený za ňou zamkol zvnútra vchodové dvere domu, a keď E. N. sa pokúsila tieto dvere odomknúť v snahe pustiť svoju sestru W. dovnútra, obvinený jej v tom bránil so slovami „keď odomkneš dvere, zabijem ťa".

Za to krajský súd uložil obvinenému podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 1, § 41 ods. 3 Trestného zákona, spoločný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom obhajcu Mgr. Štefana Ryboviča, dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutku argumentujúc tým, že podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania nevyplývalo jeho protiprávne konanie, ktoré by naplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. V tejto súvislosti v podstate uviedol, že svedok O. O. nemal vedomosť, o tom, že by obvinený svojej manželke spôsobil fyzické alebo psychické utrpenie. Rovnako aj z výpovede svedka B. N. nevyplýva, aby sa obvinený dopustil takého útoku na blízkej osobe (jeho manželke a deťoch), ktoré by spočívalo vo fyzickom napadnutí. Podporne ďalej poukázal na závery znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou MUDr. O. V., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia psychiatria, v ktorých podľa názoru obvineného znalkyňa uviedla, že zo psychiatrického hľadiska nie je pobyt obvineného na slobode pre spoločnosť nebezpečný a vo vzťahu k deťom obvineného konštatovala, že netrpeli a ani toho času netrpia duševnou poruchou, ktorá by podstatným spôsobom narúšala ich spôsob života. V nadväznosti na uvedené obvinený citujúc ustanovenie § 285 písm. a) Trestného poriadku zastával názor, že prejednávanej veci mal odvolací súd uplatniť zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), a teda oslobodiť ho spod obžaloby prokurátora.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozhodnutím krajského súdu, ako aj rozhodnutím okresného súdu bol porušený zákon a zrušil napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa (§ 386 ods. 2 Trestného poriadku) a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Trestného poriadku zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu obvineného v podstate uviedol, že z obsahu dovolacích námietok je zrejmé, že týkajú správnosti a úplnosti skutkových zistení, s ktorými obvinený vyslovil nesúhlas, resp. hodnotenia vykonaných dôkazov, pričom takéto námietky nemôžu zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože dovolanie neslúži k revízii skutkových zistení urobenými súdmi prvého a druhého stupňa. Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

K vyjadreniu prokurátora sa obvinený a ani jeho obhajca do konania nariadeného neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd vo všeobecnej rovine pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie má byť skutočne len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Trestného poriadku). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku. Preto možnosti podania dovolania sú obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Inak povedané jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019).

Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúmvava v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmvané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu potom zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť obsahovo namietat skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

V tejto súvislosti považuje najvyšší súd pripomenúť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (primerane R 120/2012).

Obvinený v podanom dovolaní namietal naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Jeho ťažiskovou argumentáciou je tvrdenie o nepreukázaní znakov skutkovej podstaty trestného činu - týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ktorý sa obvinenému kladie za vinu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšiu skutkovú podstatu). Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potom nesprávna aplikácia určitého ustanovenia hmotnoprávnej povahy.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Po posúdení obsahu dovolacích námietok najvyšší súd dospel k záveru, že podstatu tvorí nesúhlas obvineného s ustáleným skutkovým stavom (jeho správnosťou) a s hodnotením vykonaných dôkazov. Ide o námietky spočívajúce najmä v nepreukázaní skutkových zistení a samotného skutku, či znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa obvinenému kladie za vinu. Obvinený analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa, prezentujúc opačné, vlastné závery. Najvyšší súd však zdôrazňuje, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je explicitne vyjadrené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) - veta za bodkočiarkou - Trestného poriadku. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o hodnotení dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa, ktoré hodnotenie je predpokladom pre ustálenie skutkových záverov. S ohľadom na uvedené tieto námietky nebolo možné podradiť pod žiaden dovolací dôvod, pretože nespádajú do rozsahu dovolacieho prieskumu, a z tohto dôvodu sa nimi dovolací súd nemohol ani meritorne zaoberať.

Pre úplnosť, pokiaľ ide o právne posúdenie veci, v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak v danom smere nemá najvyšší súd žiadne pochybnosti.

Vychádzajúc zo skutkových záverov ustálených súdmi nižšieho stupňa, ktoré nie je už oprávnený skúmať a meniť, dospel k tomu, že z vymedzenia skutkov (v bode I./ a II./ napadnutého rozsudku) tak, ako boli naformulované, je zrejmé, že naplňajú znaky pokračovacieho zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona tým, že blízkej osobe spôsobil fyzické a psychické utrpenie bitím, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu, bezdôvodným odopieraním spánku, odopieraním bývania, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a na viacerých osobách, čím svojím konaním naplnil skutkovú podstatu tohto trestného činu v jeho kvalifikovanej podobe. V tejto súvislosti považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z hľadiska toho, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (R 47/2008).

Napokon, v súvislosti s námietkou obvineného spočívajúcej v (ne)aplikácii zásady trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto dovolanie obvineného B. N. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.